

naša zvezda

GESLO SV. OČETA
PIJA XI.

Vsaj o božiču se družina zbere, vsaj takrat začutijo poedini člani prijetno skupnost, v kateri so med seboj povezani. In kakor taka družina, le še veliko večja, po neizbrisnem znamenju in bogatejšem življenju povezana družina, smo se letos na božični večer zbrali pri svojem težko bolnem sv. očetu. Oče sam po sebi drži družino skupaj. A če je oče bolan, začutimo skrite vezi, s katerimi nas drži, še živeje. Pri trpljenju postanemo ljudje sploh bolj človeški, srce nam topleje utripa, bolj obzirni smo in dobri. Takrat tudi bolje spoznamo, kaj nam je oče, pa tudi kako močna opora v življenju nam je družinska skupnost pod vodstvom očeta.

Že vnaprej so napovedali časniki, da hoče za letošnji božič oboleli sv. oče sam nagovoriti vernike, osebno, ne samo preko kardinalskega zbora in časopisja. In tako smo na božični večer, ko je odzvonilo poldne, hiteli k aparatu, da slišimo njegovo božično besedo.

Točno ob pol ene se je oglašil napovedovalec vatikanske radio postaje in napovedal božični nagovor sv. očeta. Širom katoliškega sveta so pripravljene postaje, da sprejmejo besedo sv. očeta, ki jo složno kakor v družini ena drugi sporočajo od Neapla do Amsterdama, od Budimpešte preko oceana do Chicago, da jo lahko istočasno posluša ves katoliški svet in da se vsaj na ta sveti večer zave, kako blizu mu je sv. oče in kako tesno je med seboj povezan, res kakor ena sama velika katoliška svetovna družina.

Ta velika družina in mnogo drugih čaka danes na božično besedo pogla-

varja krščanstva, da pove, kako se glasi božično oznanilo, ki so ga ob prvem Jezusovem rojstvu peli angeli na betlehemske poljanah, kako se glasi v razmerah, ki jih človeštvo sedaj preživlja. Še nekaj trenutkov in že zaslišimo

prve besede sv. očeta.

Jasno in določno slede ena drugi in se polagoma uvrščajo v umetno zgrajene periode, v katerih sv. oče tako rad izraža svoje globoke misli in čustva. Slovesno zvane in odločno, kakor da se hoče sv. oče ta hip otresti tudi bolezní, ki ga je položila na bolniško posteljo. A vendar ne morejo popolnoma zakriti utrujenosti in izmučenosti visokega govornika. — Še dan poprej — tako smo pozneje brali — se je počutil tako slabega, da je njegova okolica dvomila, če bo sploh mogel govoriti. Toda nagovora le ni hotel odložiti. »Ljubi Bog,« tako je odgovoril, »ki mi je vdahnil misli za ta božični nagovor, mi bo gotovo dal tudi moči, da bom mogel sam sporočiti te misli vesoljnemu svetu.« In res, 24. decembra proti poldnevni, so bolečine nekoliko ponehale.

Najprej pozdravlja

vse vernike širom sveta. Danes s prav posebno ljubeznijo misli nanje. »Bolj kot kdaj poprej,« tako začena, »se čutim nocoj v svetlobi betlehemske zvezde tesno povezanega z vso veliko katoliško svetovno družino. Vesoljnemu katoliškemu svetu se čutim nocoj tako blizu s svojimi mislimi, ki ne hite le preko časovnih meja, najvišjih alpskih vrhov in neizmerno prostranih oceanov, marveč se dvigajo nad vse svetove in njihove viharje do samega Boga. Čisto blizu se čutim z Vami v ljubezni svojega srea. Tako Kristusov namestnik v ljubezni

pozdravlja vernike, v ljubezni, ki jo črpa iz ves svet obsegajoče ljubezni Njega, ki ga je za očeta vsej veliki družini postavil, da vse ljubi in za vse kot oče skrbi. Prav ta skrb pa mu narekuje, da vse vernike na ta sveti večer opozarja na vedno bolj grozečo

nevarnost brezbožnega komunizma.

»Na žalost se proti božji volji, ki je hotela prinesiti mir vsem ljudem dobre volje, bori hudobna volja mnogih, ki so zašli na slaba pota in so postali sovražniki božjega otroka, ki je postal meso in sklenil prebivati med nami v polnosti svoje milosti in svoje resnice, da bi mi vsi mogli zajemati iz tega bogastva milost za milostjo.« In kakor vedno

poziva

zato tudi v teh svetih dneh

»k budnosti in delu, k skupnemu nastopu vseh, ki so dobre volje, proti onim agitacijam in sovražnim silam, ki izpodkopujejo najvišje vrednote človeške družbe, družine in vsakega posameznika.

Edina sredstva pa, ki nam morejo od pomoči in prinesiti zdravje, so resnica, pravica in bratska ljubezen do bližnjega, sredstva, ki jih edino katoliška cerkev po božjem naročilu varuje in spoštuje.« S posebno boleščjo omenja sv. oče grozote državljanske

vojne v Španiji,

kjer so hotele gori omenjene sile tako rekoč preizkusiti vsa razdiralna sredstva, ki so jim na razpolago in ki so jih zanesle v razne države. »To je ponoven opomin, resnejši in mnogo bolj grozeč kot prejšnji opomini, opomin, ki velja za ves svet, predvsem pa za Evropo in njeno kulturo. Kajti vse to so dogajanja, ki s strahotno gotovostjo in jasnostjo kažejo in napovedujejo, kaj vse čaka Evropo, če ne zagrabimo takoj za obrambna sredstva in ne sežemo po zdravih.«

Tem besedam, s katerimi nas opozarja na nevarno širjenje brezbožnega komunizma, pa dodaja sv. oče opozorilo, da je treba paziti, s kakšnim orožjem se kdo proti tem razdiralnim silam bori. Pri izbiranju sredstev in pri ocenje-

(Nadaljevanje na tretji strani zgoraj)

Tvoje svetlo zrcalo

Via Nomentana — S. Agnese fuori le mura. Entisočšeststointrideset let že spiš in sanjaš tam ob Nomentanski cesti v svojem grobu svoj deviški sen. Ko človek stoji v prekrasni baziliki, ki je posvečena tvojemu čistemu spominu, — ti mali otrok in dekle komaj trinajstih let, — ga prevzame nehotе sladka zona.

Danes beremo dan za dnem o junaštvu športa in o prožnosti mladih deklet, ki znajo rekordno plavati, igrati odbojko, skačejo neverjetno visoko, z lahkoto preneso tek, ki je hitrejši od srne, znajo celo dovršeno umetnost sabljanja, toda zraven podležejo v najmanjši borbi za čistost srca, za neomadeževanost telesa, za krepkost svojega žioljenja. Njihova telesa so kakor iz brona vilita: krepka, sveža, prožna, njihova volja pa se ustraši najmanjšega napora, ki sega preko meja gole telesnosti.

Vprašujem se, kje je prava veličina? Kje je pravo junastvo? Kaj je več: telo kot iz brona vilito in komaj dorasla volja, ki klone pred vsako večjo izkušnjo, ali pa preprosta dekliška nežnost, svežost čiste mladosti, zraven pa še volja, ki je vsa potrpežljiva, vsa močna in pogumna tudi v boju za nevidno lepoto srca, za komaj slutena bogastva duše?

Pred menoj je tvoje žioljenje kakor stran odprte knjige. Še nisi docela dopolnila 13 let, že je tvoje jasno obličje s prvimi nadihom dekliške lepote raznemalo srca mladeničev. Nedolžnost tvojih oči je bila kakor globok vodnjak, ki skrivnostno pripoveduje o svežosti in čistosti. Tvoj krasni obraz je do dna vznemiril in prevzel srce sina cesarskega namestnika Simfronija. Ne more ga pozabiti in naposled najde priliko, da ti vse to pove v najbolj izbranih besedah, v govoricah odane ljubezni, ki pozna eno samo željo — ljubiti in ljubljeno biti. Obeta radosti žioljenja. Obeta zvestobo in ves napoj mladosti. Toda ti se smehljaš, ti ga gledaš s svojimi jasnimi očmi, tako da je pred teboj plah kakor deček. Poveš mu, da že nekoga ljubiš, kateremu si poklonila svoj cvet in svojo mladost in ves žar neomadeževane čistosti, vso lepoto nedotaknjene telesa.

Strme in plaho te gleda in je ves prepadel, da morda kdo utegne prevzeti ta čisti zaklad. Kdo je bolj plemenit od njega, ki je sin cesarskega namestnika, kdo je bolj bogat kot on edinec preodlične patricijske rodbine, kdo more bolj žarno ljubiti kot on?

In ti in tvoja neizkušena mladost, globina tvoje vere in tvoje čisto srce mu odgovorja: »Lep je moj Ljubi, lepši kakor vsi sinovi najodličnejših rodbin. Ljubezniv je kakor

jutrnanja zarja, veličasten kot Apeninov beli vrhovi odeli v sneg in ožarjeni od sonca. Sijaj zvezda in lepota luninega sveta oblede pred žarom njegovega pogleda. Njegovo ime je napisano na svodu neba, ljubkujejo ga beli oblaki na nebu in vetrovi so pokorni šepetu njegovih ustnic. Bogat je kakor noben knez te zemlje. Vse zlato je bila njegova last od početka in vsi biseri in zlahtni kameni so zanj brezpredne igracke. In ljubezniv je moj Ljubi: kakor On noben človek ne more ljubiti s tolikim žarom, da je vsa človeška ljubezen poleg njegove kakor ugasel pepel. Če se Njega oklenem ostanim čista, če se z Njim poročim ostanem devica. Od kar sem vzljubila Njega, ne morem nikogar več ljubiti.«

Govori slepemu o lepoti rož, dopovej gluhemu, kaj je opojna sladkost glasbe, razloži poganu milost vernega in pobožnega srca! Zastonj in zaman bo tvoj trud. Cesarski namestnik izve, da je Agneza kristjana. Oblast ima, tako določa naredba cesarja Dioklecijana, da jo pokliče pred sodišče in tam jo naprej prosi, da da roko njegovemu sinu. S težavo mu dopove, da je to nemogoče. Nato pa iz prošnje nastane grožnja, iz grožnje najbolj okrutna resnica: veli ji vzeti vso obleko in jo pošlje v zloglasno hišo, da ji tam ozamejo zaklad njene nedolžnosti, lepoto njene neomadeževanosti. Toda čistemu srcu je božja pomoč vedno blizu. Njeni zlati lasje ji padejo kakor dragocen plašč preko nedolžnega telesa in jo zakrije pred umazanimi pogledi. Nihče se ji ne upa približati in ko naposled nekdo drzno pristopi, da bi se je dotaknil, pade oslepljen nazaj. Slepota poganov trdi, da je to čarovništvo, ona ve, da je to ljubezen njenega Ženina. Nato pa, ko jo Njegova ljubezen ščiti pred zublji ognjene grmade, sama nastavi rablju tilnik, da se njena duša čista kakor je prišla iz božjih rok vrne spet k Ženinu.

Sedaj počiva tam že nad 1600 let. Živa priča ljubezni, čistosti in zvestobe, junastva ki ga zmore samo živa vera in čisto žioljenje.

O ve vse, ki to berete, ki tem vrsticam njenemu spominu posvečenim, poklonite nekaj svojega časa, ne pozabite, da je vaša mladost samo tedaj bogata, če je bogata pred Njim, da je vaša lepota samo tedaj trajna, če obstoji pred lepoto nedolžne Agneze, da je vaše mlado telo lepo in gibčno in krepko kot bron, le tedaj v resnici lepo, če za vsem tem zunanjim bleskom živi čisto srce. Drugače je vse ena sama laž, pobeljen grob in prevara. Sveta Agneza, devica mučenica, bodi še našim malim sestram svetla in jasna luč, čisto zrcalo.

P. Roman.

Živi s Cerkvijo

Minuli so sveti božični dnevi. Z novo ljubeznijo smo se oklenili betlehemskega Deteta, ki je v svoji modrosti postalo tako majhno, da bi bilo še bolj ljubeznivo in da bi ves človeški rod nase, na svoj križ, na svoje dostojanstvo, na svojo Cerkev in na svoje poveljanje priklenilo, kakor je dejal sv. oče v svojem božičnem nagovoru. In v tem Detetu smo kakor Modri z vzhoda molili svojega Boga. Danes prihaja z vzhoda temno brezboštvo, mi pa sledimo Luči, ki je vzšla na vzhodu.

Z osmino razglasenja (13. jan.) smo božično dobo v glavnem zaključili. Vendar se spominjamo božičnih skrivnosti še naslednjo nedeljo (17. jan.). Evangelij govori o Jezusovem čudežu v Ka-

ni, o zadnjem izmed treh dogodkov, ki jih slavi Cerkev na praznik razglasenja. Četrta nedelja v mesecu (24. jan.) pa je že prva predpostna.

Svečnico (nezapovedan praznik 2. februarja) obhajamo letos že v predpostnem času. Spominja nas Jezusovega darovanja v templju in nam kliče, kako se ob Jezusu ločijo pota ljudi. Jezus je znamenje, kateremu se bo nasprotovalo, tako je od Boga navdihnjena govorila že starček Simeon. Postavljen je v padec vsem, ki se mu ustavljajo, a tudi v vstajenje vsem, ki mu sledijo.

Med svetniškimi godovi v januarju omenjamo posebej god sv. Agneze (21. jan.). Njeno ime je grško in pomeni toliko kot čista (hagné), tolmačijo ga pa tudi po latinski besedi agna = janja. Mlada svetnica se je, kakor pravi le-

genda, osmi dan po mučeništvu prikazala svojim starišem s snežnobelim jagnjetom poleg sebe (28. jan.).

25. januarja se spominjamo spreobrnjenja sv. Pavla. Letos poteka 1900 let kar je iz strastnega preganjavca kristjanov postal apostol narodov. Odločilen je bil zanj trenutek, ko je na poti v Damask spoznal, da kdor preganja kristjane in Cerkev, preganja samega Kristusa.

Od 18. do 25. januarja se po vsem katoliškem svetu opravlja molitvena osemdnevica za cerkveno zedinjenje. Kot Slovenka si še posebej poklicana, da v teh dneh moliš za ta veliki cilj vseh slovanskih narodov. Za ta cilj sta delala sv. brata Ciril in Metod, zanj se je trudil škof Slomšek, delo za isti cilj je naše posebno, sodobno poslanstvo v svetu. »Da bi bili vsi eno!«

(Nadaljevanje s prve strani.)

vanju nasprotnika nas ne smejo voditi napačna in

usodno pogrešena načela, ki jim sledi danes ne majhno število ljudi. Sv. oče misli na pretirani nacionalizem nekaterih, ki se hočejo boriti proti komunizmu, a sami izpodkopujejo temelje prave vere in odtujujejo ljudi Kristusu in Cerkev in njenim služabnikom. »Zakaj oni, ki vero v Kristusa in v božje razodetje v človeških srei, predvsem pa v srei mladine, uničujejo in jo hočejo popolnoma ugasniti, zakaj oni, ki se predrznejo sveto katoliško cerkev, ki je varuhinja božjega evangelija in ki po božjih poveljih vzgaja narode, imenovati sovražnico vsega napredka in vse blaginje države in naroda, prav gotovo niso stvaritelji nove boljše bodočnosti človeštva, niti ne boljše bodočnosti svoje lastne dežele, marveč sami uničujejo najbolj učinkovita obrambna sredstva proti zlu, ki se širi, in tako hote ali ne hote sodelujejo in pomagajo ravno tistim, o katerih se hvalijo, da jih pobijajo.«

Nato vzpodbuja sv. oče k delu za Kristusove interese in za blagor duš vse vernike in zlasti še člane Katoliške akcije. Posebej priporoča to delo »junakiškim dušam, ki znajo svoje vsakdanje delo in celo svoje bolezni obrniti v dejanski apostolat«. Prav tako pa tudi molitvi mladine, »onih nedolžnih vrst, ki po vseh delih sveta dehtijo proti nebu z vonjem svoje čistosti, onih malih, ki v Jezusa verujejo in ki v posebni meri pripadajo k Cerkev, ker so Jezusovemu Srcu posebno dragi.«

Svoje trpljenje daruje Bogu. Božja dobrotljivost, pravi, mi je »letos dovelila, da k molitvam, dobrim delom in žrtvam vseh dodam nekaj tudi s svoje strani, namreč bolezen, ki mi jo

je božja dobrotljivost poslala«. In četudi je to trpljenje v primeri s trpljenjem drugih majhno, zlasti še v primeri s tem, kar je moral božji Ustanovitelj Cerkev trpeti v duši in na telesu, naj vendar Bog tudi to njegovo žrtev sprejme. »Naj jo sprejme v svojo čast, ki jo dandanes tako napadajo, naj jo sprejme

za spreobrnitev vseh, ki so zašli na kriva pota, naj jo sprejme za blagor vse katoliške Cerkev — predvsem pa za blagor tolikanj preizkušene in mojemu sreču ravno zaradi tega tako drage Španije.

Nato se spominja nekaterih veselih dogodkov preteklega leta: svoje osemdesetletnice, kongresa katoliških časnikov, nove palače za kongregacije, novo ustanovljene akademije znanosti in dveh jubilejev: 1900 letnega jubileja spreobrnitve sv. Pavla in 1600 letnice smrti papeža Silvestra.

Opomin k miru.

»Pavel, ta neutrudljivi oznanjevalec Kristusovega miru, ki je zapisal Korin-

čanom one globoke besede: Bog ni Bog needinosti, marveč Bog miru, ter Silvester, ki je po dolgi noči preganjanj dočkal zarjo svobode in miru, me vabita, da naslovim letos na vse vladarje in narode sveta nov, še bolj goreč in topel opomin k miru. Da mir ohranijo tam, kjer še vlada, da mir obnovijo, kjer je še samo bolesten spomin in žalostno, do sedaj neizpolnjeno upanje.«

Za ta mir prosi tudi sam Boga — bolj goreče kakor kdaj poprej.

Rim — Betlehem.

K zaključku govora pa se v duhu vrača nazaj

k betlehenskemu Bogu.

»Nocoj je v naši sredi. Združen z njim dviga njegov namestnik svojo roko, da vas vse blagoslovi, ljubljeni sinovi in hčere, da izprosi za vas vse obilico blagoslovov in milosti, tistih milosti, ki jih je kot seme svojega večnega zmago-slavlja posejal po svetu za vse ljudi, ki se dobre volje.«

Tisti hip se je sklonilo na tisoče vernikov širom sveta, da prejmejo božični blagoslov, h kateremu je sv. oče dvignil roke. Saj nas po njegovih rokah Kristus sam blagoslavlja.

Tako nam je za letošnji sv. večer govoril naš sv. oče in nam je postavil še enkrat pred oči tisti veliki cilj, ki si ga je izbral za svoje geslo, o katerem je s toliko vnemo razpravljal v svojih številnih okrožnicah in za čigar ostvaritev je tudi osnoval Katoliško akcijo. To je cilj, ki so ga nekoč na betlehenskih poljanah božji sli oznanili v sveti božični hvalnici: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so blage volje, sv. oče pa ga je povzel v besede: »Mir Kristusov v kraljevstvu Kristusovem.« To je cilj, k čigar ostvaritvi hočemo tudi mi, sledeč navodilom svojega Očeta, zastaviti vse svoje mlade sile.

Življenje pri filmu

V večini primerov ni tako sijajno, kakor marsikdo na prvi pogled sklepa. Res zasluži komaj sedem let stara Shirley Temple 800 funtov sterlingov (1 funt = 212 dinarjev). A koliko časa? Morda še dve leti, pa je doba čudovitega otroka minula. Tudi zaslužek drugih igralcev je večidel omejen na določena leta. Mladi fantje, jolly fellows, večni ženini igrajo povprečno pet let. V tretjem letu znaša njih plača do 750 dolarjev (1 dolar = 43 dinarjev, torej okrog 32.000 din) na teden, v petem morda celo 1000. A ne pozabimo na visoke davke (60%), na izdatke za obleko, zastopnike, fotografe, tajnike. In k temu: po petih, šestih letih slave in bogastva se bo najbrž moral umakniti drugim. Le nekaterim se posreči, da morejo takoj prevzeti novo vlogo, zrelega moža ali gentlemana, kakor ga imenujejo. Potem so seveda na konju za 15 do 20 let, če ne pride vmes bolezen ali kaka druga nesreča. In zaslužijo po 3000 do 5000 dolarjev (129 do 219.000 din) na teden kakor n. pr. Clark Gable, William Powell, Gary Cooper i. dr. A to so izjeme.

Tudi dobrodušni očetje in ljubeznive tašče vzdržijo dalj časa pri filmu, ker starost ne mine tako hitro kakor otroška doba ali mladost. Drugače pa je z usodo »mlade deklice«. Spočetka dobiva res po 2000 dolarjev na teden, a le, dokler je mlada. Z mladostjo pa mine tudi plača, razen če se ji posreči, da prevzame vlogo žene. Tako ji narašča zaslužek še 10 do 12 let. Spomnimo se le na »božansko Garbo«. Danes je sredi tridesetih let. Njeni dohodki so naravnost bajni. A koliko časa? Prisojajo ji še pet let. Podobno velja za njene tovarišice v Hollywoodu Joan Crawford, Katherine Hepburn, Marlene Dietrich. Marsikatera njihova oboževalka ne pomisli, da ovne nekega dne tudi najplemenitejše čelo in da upadejo tudi najponosnejša ramena.

Bile so igralke in igralci, ki jih je občinstvo pozdravljalo z enakim navdušenjem, danes pa so pozabljeni, obubožani in ne vedo ne kod ne kam. Seveda se o njih veliko manj ali nič ne piše in tako se vzbujajo videzi, kakor da je v filmski karijeri samo slava in bogastvo in da ni prav nobene sence.

Ni vse zlato, kar se svetli.

Novoletna križanka

1	2	3	4	5				6	7	8	9	10
11					12	13	14	15	16			
17				18	19			20	21	22	23	
	24	25						26			27	28
29	30	31	32				33				34	35
36			37	38	39				40	41		
42							43					

Vodoravno: 1. voščilo, 11. matematični izraz, 12. pokrivalo pri narodni noši, 16. dobava, 17. del glave, 18. obtesan les, 20. napis na križu, 23. zrak (franc.), 24. upor, 26. vrsta psov, 29. vrsta jelenov, 32. svojilno-povratni zaimek, 33. poljsko orodje, 34. stara utež, 36. olupšava, 39. osoljen, 40. pokolj, 42. lepa lastnost, 43. visoke gore.

Navpično: 1. ladja puščave, 2. navadni števec, 3. klic na pomoč, 4. francoski veznik, 5. francoski artikel, 6. predlog, 7. »Lo«, 8. naša prva mati, 9. osebni zaimek (franc.), 10. zrak, 12. zanos, 13. steklovina, 14. ročno delo, 15. moško krstno ime, 21. divja mačka, 22. žensko ime, 30. važen človeški organ, 31. naš brat, 34. vprašalna členica (lat.), 35. nikalnica (franc.) 37. ploskovna mera, 38. oblika pomoznega glagola.

Pravilno rešitev pošljite uredništvu do 3. februarja. Čaka Vas pet lepih nagrad.

Posetnici v 3. številu se glasita: I. Radio-telegrafist; II. Poravnajte naročnino. Nagrado prejmeta: Zora Suknarič in Angela Cerar.

Žingarica

(Po spominih piše Janko Mlakar.)

Kratka vsebina »Žingarice« iz prvih 4 števk: V lepi koči »Zingarici«, ki stoji pod Stolom na bregu šumeče Završnice, se je ulaborilo kakih 40 deklic. Za njihove duše skrbi profesor Mlakar, nad »bontonom« bedi nadzorovalna dama gđe. Dianizija, kuha jim Perpetua iz Zirovnice, Abdón iz Vrbe jim pa nosi pošto. V spodnji spalnici, ki je dobila častno ime »salon«, so se naselili mlajši letniki, v veliki podstrešni pa starejši. Mlakarju so skrbne matere marsikaj naročile, ko so mu svoje nadebudne hčerke izročale v earstvo. Toda raztreseni profesor je nekaj naročil pozabil, nekaj pa zametal, kar mu je v naslednjih poglavjih povzročilo precej skrbi in neprijetnosti.

»Se tega se manjka, da mi bodo polivale z vodo. Jaz bom že sama pomivala, »dežurne« naj pa brišejo, pa bo najhitreje opravljeno.«

In tako je tudi bilo. Kar naenkrat je bilo vse pospravljeno. Po kratkem popoldanskem počitku, sem sklical tabornice ter jih seznanil z bližnjo okolico Žingarice. Najprej jih peljem k »tekoči vodi«, ter jim pokažem prostore za umivanje in pranje. Opozoril sem jih tudi na luknjo v mostu čez Žingarico, da bi katera noge vanjo ne vtaknila. Potem sem jih pa peljal k Smokuškemu mostu na igrišče. Tam so hitro posedle po tramovih, ki so čakali voznika in menda še čakajo, če jih med tem še ni nihče odpeljal.

Nimfa se je kolikor mogoče udobno usedla, potem pa je rekla: »Tako! Gospod profesor, sedaj nam pa kaj lepega povejte, da se bomo smejale!«

In jaz seveda, sem jim pripovedoval do večerje...

13. »Trubadur«.

Po večerji smo šli pred kočo, si naredili iz tam ležečih desk zasilne klopi ter posedli po njih. Da je bilo bolj romantično, smo zažgali grmado, ki so jo bili naredili delavci, menda nalašč za nas. Nad nami: so na jasnem nebu migljale zvezdice, v gozdu se je polgraval lahen veter (morebiti je bil sentimentalni cefir), pod klancem je pa šumela Završnica. Skratka, bilo je kar nekam poetično.

»Gospod profesor, zapojte nam kaj iz »Trubadurja«,« jame prositi Petronila, vsa vzneta od večernega nastrojenja.

»Trubadur, Trubadur,« glasilo se je sedaj od vseh strani. Taki vsestranski prošnji se seveda nisem mogel dolgo ustavljati, zlasti še, ker smo bili sami med seboj in se mi ni bilo treba bati, da bi me slišal kak — »impresario«.

Kot gimnazijec in tudi še pozneje kot bogoslovec sem rad lazil po Pečeh ter si prepeval, pa le takrat, če sem vedel, da me nihče ne sliši. Človek ne ve nikdar, če ni v bližini kak strokovnjak, ki preži na pevske talente...

Slavni tenorist Enriko Caruso si je kot mlad fant žvižgal po rimskih ulicah veselo popevko, pa ga je slišal nek pevski »stručnjak«, ki je takoj spoznal, da

tiči v njem velik talent. Zavzel se je zanj ter naredil iz njega »Carusa«.

Seveda, tam pred Žingarico sem brez skrbi pel, ker iščejo impresariji samo med mladimi svoje zvezde in zvezdnike.

Med trskami, ki so ležale na kupu, sem si izbral bridko sabljo, se postavil v junaško pozo Manrika, ki hoče rešiti mater pred grmado, ter začel kar v izvorniku: »Di quella pira l'orendo fo-co...«

Ko sem končal z visokim »c«, se je oglašil gromovit aplavz, ki se je mogočno dvignil proti nočnemu nebu ter slednjič utonil v Žingarski globeli. Če bi bil na odru, bi se bil moral najmanj petkrat pokazati.

Edino Gorgonija se mi ni zdela zadovoljna z mojimi petjem. Na njeno sodbo pa veliko dam, ker je izvrstna pevka, menda koloraturka, in ima tako dober posluh, kakor ga je imel svoje dni Mozart, ki je že v petem letu takoj zapazil, če je kdo le za osminko tona disoniral.

»No, Gorgonija, kaj ti pa ni bilo všeč na mojem petju?«

»Visokega »ceja« niste dobro zadeli. Zdi se mi, da ste šli z glasom nekoliko previsoko ter ste zapeli »cis«.

»Kaj se boš vsajala, Gorgonija,« oglašila se je v mojo brambo Modesta, »cis ali c, to je vseeno. Ste že dobro peli, gospod profesor. Pa še tisto zapojte, v ječi!«

»Da, tisto, v ječi,« klicale so tudi druge. »Higina naj pa igra na kitaro in poje vlogo Azucene.«

In začel sem: »Riposa, o madre...«

Ko je Azucena zatrjevala, da bo zaspala, Manrico pa, da ji bo igral na kitaro, se naenkrat oglasi Priska s svojim kričečim glasom:

»Kulca gori, kulca doli,
kulca so namazana.«

Takoj za njo pa poprime Evarista, ki je menda komaj čakala tega »signala«.

»Kaj so to za ene dečve,
ki tak lepo pojejo?«

Vse trubadursko nastrojenje je seveda izginilo, kakor da bi ga bil kdo odpihnul. Priski in Evaristi so se pridružile še druge, in vrstila se je pesem za pesmijo.

Bilo je že precej čez devet, ko smo se zbrali v obednici k večerni molitvi. Naprej so molile »muce«.

Venancija, Emerencijana, Tiburcija in Bibijana so vedno skupaj tičale kakor mlade mucike. Kjer je bila ena, so bile gotovo tudi druge tri v bližini. To so dekleta takoj prvi dan opazila ter jim dala priimek »muce«.

Pri večerni molitvi je bila vsa obednica v temi, samo križ na steni smo razsvetlili z električnimi svetilkami. Bilo je zelo lepo. Tema in razsvetljeni križ sta pomagala, da smo iz veselosti, ki je

pri petju vladala, takoj prišli v potrebno pobožno razpoloženje.

14. Katera ima fanta?

Po večerni molitvi smo se odpravili k zasluženemu počitku, pa ga še dolgo nismo našli, ne dekleta, ker ga niso iskala, ne jaz, ki bi bil sicer rad prišel do njega, pa me je motil šum v sosednji podstrešni spalnici.

Govorile so vse vprek, razložil sem pa edinole Smaragdin sopran. Vsi drugi glasovi so ostali nekako v ozadju. Ker je bila to prva noč na »tabornjenju«, sem zatisnil eno oko, oziroma uho, ter jih pustil, da so se pogovorile. Jaz sem pa pri svoji električni svetilki pregledoval imenik kolonistinj in naročila, ki sem jih bil dobil od njihovih skrbnih mamic.

»Torej, Bebica ne sme videti sonca, Eleverija pa fanta. Eleverija fanta! Te besede, ki sem jih imel šele sedaj čas premisliti, so me v živo zadele. Eleverija ima fanta!«

Poznam jo že peto leto. Nikdar mi ni dala povoda za najmanjšo nevoljo, za vsako uslugo je vedno pripravljena, in sedaj se je izgubila med dekleta, ki se igrajo z najlepšim čustvom, ki ga je dal Stvarnik človeku...

»Eleverija! Ali zna ta obraz, te oči tako varati?«

»Ne, ni mogoče! Pa, saj je njena mati rekla...«

In naenkrat mi je vstala tolažilna misel, da sem morebiti zamenjal imena, Eleverijo, toda, s katero?

»S Smaragdo? Če bi ta imela fanta, bi se gotovo izdala, pa je tudi prepaletna. Evlalijska? o nji vem za gotovo, da ima slabo srce. Morebiti Hrizanta? To nedolžno dete? Ni misliti! Ostale tudi ne pridejo v poštev. Kaj pa Bebica?

Kdo je pa prav za prav ta? Njene matere ne poznam, čeprav ona misli, da jo...

Seveda, imena sem zamenjal. Eleverija ne sme na sonce, fanta ima pa Bebica. Toda, katera je ta? Bebica! Pod tem imenom ne poznam nobene kongreganistkinje. Gotovo ji samo doma tako pravijo, ime ji je pa drugače.

»Naša Zvezda«

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo uredniški konzorcij (dr. T. Klinar).

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:
celoletno 1936/37 za oba dela . . . 30 Din,
celoletno 1936/37 za en del . . . 15 Din,
posamezna (ločena) številka . . . 1 Din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Pred škofijo 12/II (stolno župnišče).

Tiska Jugosl. tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).